

ΤΟΥ κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

Εθιμνικό Μυθολόγημα

ΦΛΩΡΑ ΜΠΡΙΛΛΑΝΤΗ

(ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Μά το είχε πάρει, άπόφασι. "Αν διέτρεχα όποιοδήποτε κίνδυνο, θά έφτανα στά έσχατα, θά χτυπούσα τυφλά, θά άμυνόμουν, θάσπαζά το κεφάλι μου στον τοίχο!...

"Η υπέρτερις έφυγε για μία στιγμή και ξαναγύρισε κατόπιν, κρατώντας ένα δοχείο, μέσα στο όποιο βρισκόταν μία μπουκάλια σαμπάνιας.

"Α, μπράβο!... Όραιο!... είπε ο "Αρτέμης. "Έχουμε και σαμπάνια!... Αύτη θά ΜΑΣ κάνη καλό. Ήταν άπαραίτητη, ύστερα από τόνον κόπο.

Και, γυρίζοντας σέ μένα, πρόσθεσε :

—Τί λές, Φλώρα :

"Ανασήκωσα άδιάφορα τούς ώμους μου.

"Ένα ποτηράκι σαμπάνιας, είναι πάντα καλοδεχούμενο. "Ε-

τσι δέν είνε : ξανάπε. Δέν διψάς λιγάκι :

—Όχι, καθόλου, άπάντως ρητά, κατηγορηματικά.

—Δέν σημαίνει, άγαπητή μου. Μία σαμπάνια τήν πινει και νεις και χωρίς νά διψή.

—Ω, βέβαια! φώναξε ξαφνικά ή υπέρτερις, πούστεκε πίσω του, χαμογελώντας προκλητικά.

"Ο "Αρτέμης γύρισε και τής έρριξε ένα βλέμμα άγριο, επίτιμητικό, γεμάτο λύσσα.

—Εσύ νά σωπάς, τής είπε άπότομα.

Δέν ζήτησαμε τή γνώμη σου...

"Η υπέρτερις κατσούφιασε.

Κάτι ήθελε νά τή, μά δέν τόλμησε.

"Όλ' αυτά μούχαν αυξήσει φυσικά τίς ύποψίες μου.

"Ο "Αρτέμης έφάρμοξε τή στιγμή αύτη το σχέδιό του, το καταχθόνιο. Γύρισε λοιπόν πάλι και μού έλεπε, άνοιγόντας τήν μπουκάλια τής σαμπάνιας :

—Έμπρός, Φλώρα, παιδί μου! Φέρε το ποτήρι σου.

—Μά σάς είπα πώς δέν διψώ, τού άπάντησα, κυττάζόντας τον κατάματα.

—Δέν σημαίνει!... Δέν σημαίνει, κόρη μου. Πιές ένα ποτηράκι. Θά σου κάμη καλό. Πιές το στην ύγεια μας. Στην ύγεια τού άγαπημένου μας Λεάνδρου!...

Αυτό πειά ήταν ανυπόφορο.

"Αργισαν νά με πιάνουν τά νεύρα μου.

"Η όργη διαδέχθηκε το φόβο πού με κατείχε. Και χωρίς ύποκρισίες πειά και ψεύτικες ευγένειες, γύρισα και είπα στον "Αρτέμη :

—Σάς είπα, δέν διψώ!... Δέν μπορώ νά βάλω τίποτε στο στόμα μου!... Είμαι κουρασμένη!... Χαιρετέ!...

Και χωρίς νά χάσω καιρό, σηκώθηκα έπάνω κι' έφυγα άπότομα άπό τήν τραπέζια.

"Ισως φέρθηκα πολύ άγρια.

"Ο "Αρτέμης άπόμεινε σάν κεραυνόπληκτος.

Λίγο άκόμα και το ποτήρι θά τού έφευγε άπό τά χέρια και θάσπαζε.

Τί άπόγινε κατόπιν, δέν ξέρω.

"Εκείνο πού ξέρω, είναι ότι βρισκόμουν σέ μία κατάσταση πού πλησίαζε τήν τρέλλα.

"Εκείνο πού ξέρω, είναι ότι τά γεγονότα πού έπακολούθησαν με δικαιοσασνε για τή συμπεριφορά μου αύτη.

Ναι, είχα δίκιο.

Κι' άν άκόμα σκότωνα τόν άνθρωπο αυτόν και πάλι δέν θά βρισκόταν δικαστής νά με τιμωρήσει για το έγκλημά μου.

"Ας διηγηθώ όμως τά πράγματα με τή σειρά. Καί προπάντων, άς σταθώ για στιγμή ν' άνασάνω!...

Θεέ μου!... Πνίγομαι, γράφοντας τίς γραμμές αυτές...

(Άπό τή "Ημερολόγιο τής Φλώρας Μπριλλάντη)

Συνέχεια.—Μόλις βγήκα άπό τήν τραπέζια, στάθηκα για μία στιγμή στην άλλη άκρη τού διαδρόμου, μήν ξέροντας κατά πού νά τραβήξω. "Ήμουν έξαιρετικά, άφάνταστα ζαλισμένη!...

—Πού νά πάω ; Τί νά κάμη ; ψιθύρισα άπελπισμένη.

Νά μτώ στην κρεβάτοκάμαρη ;

Αυτό θά ήταν σωστή τρέλλα.

Δέν είχα καιμιά διάθεση νά ξαναδώ αύτη τή νύχτα τόν "Αρτέμη. "Όχι, όχι. "Επρεπε νά τόν άποφύγω, με κάθε θυσία.

Για μία στιγμή, μία τρελλή σκέμη μούβρε στο μυαλό : Νά κατέβω σιγοπατώντας κάτω, ν' άνοιξώ τήν πόρτα και νά βγω στο δρόμο.

Γιατί νά μη το κάμη, Θεέ μου!

Αυτό θά ήταν προτιμώτερο.

Καλύτερα νά γυρίσα σάν τρελλή όλη νύχτα, παρά αυτό πού συνέβη!...

Μά δέν τόλμησα νά το κάμη. Δέν ήξερα τί με περιμένει. Δέν φανταζόμουν τί τρομερά άπρόοπτα θά συνέβαιναν.

Μέ φόβισε ή νύχτα!...

Μέ φόβισε το σκοτάδι!...

Πού θά πήγαινα μία κόρη όλομόναχη τέτοια ώρα ;

Σκέφτηκα λοιπόν νά μτώ και νά περάσω τή νύχτα μου σ' ένα δωμάτιο τής έπαύλειος, στο όποιο ύπήρχε κρεβάτι για τούς ξένους και στο όποιο θά ήμουν, όπως ένόμιζα, άσφαλής.

"Η σκέμη αύτη μ' άνακούφισε κάπως.

—Θά σουτώσω τήν πόρτα, ψιθύρισα, μιλώντας μόνη μου, και θά βάλω άπό πίσω όσα έπιπλα μπορέσω νά σηκώσω και νά μετακινησω. "Αρκεί νάνα άνοιχτή ή κάμαρη!...

"Η σκέμη αύτη με πάγωσε.

"Αν ή κάμαρη ήταν κλειδωμένη ;

"Αν ο "Αρτέμης τήν είχε κλειδώσει, προθλώντας τί πρόκειται νά συμβή ;

Γεμάτη άγωνία, άφουγκράστηκα ν' άκούσω τί γίνεται στην τραπέζια. Μά δέν άκουσα κανένα θόρυβο. Κάτι σάν ψιθύρος μόνον έφτασε σ' αυτιά μου. Κάτι σάν κρυφομιλήματα.

"Ω, ήταν άσφαλώς ο "Αρτέμης, πού κρυφομιλούσε με τήν υπέρτεριά του. Κι' αυτά τά κρυφομιλήματα δέν μ' άράσανε καθόλου. Συνενοούτο... Ήσαν δυο συνένοχοι, δυο κακούργοι, πού κατέ-

Κύτταξα έντρομη προς τή παράθυρο!...

στρωναν τά σχέδιά τους.

Δέν έπρεπε λοιπόν νά χάσω καιρό.

"Επρεπε νά τρέξω, άν ήθελα νά σωθώ.

Σήκωσα τά μιάτια μου ψηλά και τρέμοντας δηλ, ψιθύρισα, μιλώντας στο Θεό :

—Κύριε, σώσε με!... "Ελεος, Κύριε, λυπήσου με τή δούλη σου!...

Τρέβηξα κατόπιν σιγοπατώντας προς τήν κάμαρη τών ξένων. "Ήταν σ' έναν άλλο, μικρότερο διάδρομο άριστερα.

Μόλις άντικρουσα τήν πόρτα, πάγωσα.

"Ήταν κλειστή!

Κλειδωμένη άραγε ;

Ζαλισμένη, παραπατώντας, πλησίασα και κύτταξα καλύτερα. Δόξα σοι ο Θεός! Το κλειδί βρισκόταν στην κλειδαριά.

—Σώθηκα! ψιθύρισα.

Ξεκλείδωσα σιγά-σιγά και μήνη κάμη μέσα.

Σκέφτηκα στην άρχή νά μ' άνάμω φως. Μά όχι, δέν ήταν σωστό αυτό. Το σκοτάδι είναι ύποπτο, έπικίνδυνο. "Αναψα λοιπόν το ηλεκτρικό και κύτταξα γύρω μου, γιατί φοβόμουν και

τὸν ἴδιο τὸν ἴσκιό μου. Κύτταξα καὶ κάτω ἀπ' τὸ κρεββάτι. Κα-
νεῖς...

Πληθαίνασάν κατόπιν καὶ κλειδῶσα τὴν πόρτα ἀπὸ μέσα. Ἐνας
στεναγμὸς βγήκε ἀπὸ τὴν καρδιά μου, μαζὺ μὲ τὸ τρίξιμο τοῦ
κλειδοῦ στὴν κλειδαῖνα.

"Ἦμουν ἀσφαλῆς. Ἐτοί ἐπίστευσα...

Εἶχα σταθῆ τώρα στὴ μέση τοῦ διαματίου καὶ προσπαθοῦσα
νὰ συγκεντρώσω τὴν σκέψιμό μου.

"Ἄξαφνα, τὴ στιγμή αὐτὴ ἀκριβῶς, ἓνα τρίξιμο ἀντήχησε ἀπ'
ἔξω, στὸν κῆπο, κάτι σάν σιγανοπεντάκιμα. Ναι, σάν κάποιος
νὰ περπατοῦσε ἀργά, σιγά, κλέφτικα...

"Ἐφρίξια!... Ποῖός παραμένετε στὸν κῆπο;

"Υπῆρχε λοιπὸν κι' ἄλλος κίνδυνος ἀπὸ τὸ μέρος αὐτὸ:

Κύτταξα ἐντροπή πρὸς τὸ παράθυρο.

"Ἦταν κλειστό, εὐτυχῶς.

Κι' ἔπειτα, σκέφτηκα, τὸ ὕψος ἦταν τόσο, ὥστε δὲν ὑπῆρχε
κίνδυνος ν' ἀνεβῆ κανεὶς ἀπὸ ἐκεῖ. Ἄλλὰ τότε; Ποῖός βρισκό-
ταν στὸν κῆπο τέτοια ὥρα; Τί ζητοῦσε; Τί σκοποὺς εἶχε;

"Ἄρχισα νὰ τρέμω.

Νόμιζα πὼς ἡ νύχτα αὐτὴ δὲν θὰ τελειῖ ποτέ, πὼς ἦμουν
χαμένη, χαμένη γιὰ πάντα.

"Ὁ δάσφρος, ἡ συμφορὰ, φτερουόγυζαν γύρω μου καὶ μ' ἀπει-
λοῦσαν.

"Ἔστεκα βουβῆ, γλαμῆ σάν τὸ θεῖο, χωρὶς νὰ κάνω τὸν πα-
ραμικρὸ θόρυβο. Κι' ἀφουγκραζόμουν.

Καὶ σὲ λίγο πάλι ἀκούστηκαν κάτ' ἀλαφρά, ὑποπτα βήματα.
Δὲν εἶχα πειὰ καμμιά ἀμφιβολία. Κάτω ἀπ' τὸ παράθυρό μου
ἔστριφογύριζε ὑποπτα κάποιος ἄνθρωπος.

"Ἄνθρωπος τοῦ Ἄρτε-
μη ἢ κλέφτης;

Πὼς μπορούσα νὰ τὸ
ξέρω, Θεέ μου!...

Τοιμαζόμουν νὰ καθῆ-
σω κάπου, ὅταν τὸ τρι-
ξιμο στὸν κῆπο ξανακού-
στηκε καὶ συγχρόνως,
μαζὺ μ' αὐτό, κάτι πρὸς
ψιθύρους, σάν ὁ ἄνθρωπος
ποῦ βρισκόταν ἐκεῖ κά-
τω, νὰ καλοῦσε κάποιον
ἀπ' τὸ σπίτι, βλέποντας
τὸ παράθυρο τῆς κάμα-
ράς μου φωτισμένο.

"Ἀνατριχίζοντας ἀπὸ
φόβο, ἔπεσα στὸ κρεββά-
τι κι' ἀρχισα νὰ κλαίω
γοερά, πνίγιοντας ὡστό-
σο τ' ἀναφυλλῆτά μου. Ἡ
ἀπελπισία μου μ' ἔπνιγε
πειὰ, μὲ τρέλλανε...

"Ἀχ, γιατί νὰ λείπει
μακρυὰ ὁ Λεάνδρος;

Γιατί νὰ μὴ βρισκεται
κοντά μου στὴν κρίσιμη
αὐτὴ περίστασι;

Τὴ στιγμή αὐτὴ τῆς ἀ-
νεπιταχῆς ἀπελπισίας μου, τὸν ἀποζητοῦσα, τὸν δνειρευόμουν
τι εἶ μου, κοντά μου, κοντά μου, κοντά μου γονατιστόν. Τοῦ ἔ-
σφιγγα τὸ κεφάλι καὶ ψιθύριζα:

"Λεάνδρε... καλέ μου Λεάνδρε!...

"Ἀχ, τί γλυκὸ δνειρο, τί γλυκὴ παρηγορία μέσα στὴν τόση
μου ἀπελπισία, στὴν τόση μου τρομέρα!...

Μὰ ὁ Λεάνδρος βρισκόταν μακρυὰ, πολὺ μακρυὰ...

Στὸ μεταξύ αὐτό, κανένας θόρυβος δὲν ἀκουγόταν μέσα στὸ
σπίτι. Κι' αὐτὴ ἡ βουθαμάρα μὲ φόβισε περισσότερο.

Τί γίνεται ὁ Ἄρτεμης; σκέπτομαι. Βρίσκεται ἀκόμα στὸ
τραπέζι; Συννενοῖται μὲ τὴν ὑπρέτρια τοῦ, τοῦ τυφλοῦ ὄργανοῦ
του; "Ὅ, τι κι' ἂν συμβαίνει, ὁ κίνδυνος δὲν εἶνε μακρυὰ. Πρέ-
πει νὰ ἐδγυρῶσώ» τὸ τελευταῖο αὐτὸ καταφυγίό μου. "Ἀν ὡς
τὸ πρῶτ δὲν μοῦ συμβεῖ κανένα κακό, θὰ τὴν γλυτώσω φτηνά.

"Ἡ ὥρα εἶχε περάσει.

Δὲν ἤξερα τί ὥρα ἦταν ἀκριβῶς, μὰ ἀσφαλῶς εἶχαν σημάει
πρὸ πολλοῦ μεσάνυχτα. Σηκώθηκα σιγά ἀπὸ τὸ κρεββάτι καὶ
προσπάθησα νὰ τοποθετήσω πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα ἓνα τραπέζι.
Τὸ κατώρθωσα, ὀχι μὲ λίγο κόπο, γιατί τὸ τραπέζι ἦταν ἀρκε-
τὰ μεγάλο.

Θ' ἀρκοῦσε ὁμος αὐτό;

Δὲν ἦμουν καθόλου σίγουρη καὶ χωρὶς νὰ χάω καιρό, τοπο-
θετοῦ πάνω στὸ τραπέζι, ὅτι βρισκῶ μπροστά μου.

"Ἡ προσπάθεια αὐτὴ μὲ κουράσε.

Κάθησα στὴν ἄκρη τοῦ κρεβατιοῦ καὶ περιμένα μ' ἀγωνία.

Τί θεο συνέβαινε;

Εὐτυχῶς ποῦ δὲν εἶχα δεχτῆ νὰ πιά ἀπ' τὴν καταραμένην καὶ
ὑποπτικὴν σαμπάνια ποῦ μοῦ προσφερε ὁ Ἄρτεμης.

Θὰ ναρκωνόμουν καὶ τότε πειὰ θάμουν χαμένη.

Τὸ σπῆτι ἐξακολουθοῦσε στὸ μεταξύ αὐτὸ νάνα βυθισμένο
στὴ σιωπῆ.

"Ἀρχισα εἶσι σιγά-σιγά νὰ ξεβαρρῶω.

Μιλοῦσα μὴν μου:

"Ἴσως οἱ φόβοι μου εἶνε ὑπερβολικοί... Δὲν ἀκούγεσαι τί-
ποτα..." Ἀχ, Θεέ μου, γλυτώσε με... Γλυτώσε με, Κύριε!...

Μιστῶ ὥρα πέρασε ἀκόμα ἔτσι, χωρὶς ν' ἀκουστῆ τίποτα. Οὔ-
τε φωνή, οὔτε ψιθύρος, οὔτε κρότος.

"Τὰ βλέφαρά μου ἀρχισαν νὰ βαραινῶν. Ἐνύσταξα. Ἄλλὰ
δὲν τολμοῦσα νὰ πλαγιῶσώ καὶ νὰ κοιμηθῶ.

Καὶ κάτω στὸν κῆπο, δὲν ἀκουγόταν πειὰ κανέναν ὑποπτος
θόρυβος.

Ποῖός ἔξερι;

"Ἡούχασε... ἡούχασε, κορη μου, μοῦ εἶπε ἡ γρηὴ Μάρθα.

Κι' ὄχι μόνος τοῦ μάλιστα, ἀλλὰ μαζὺ μὲ τὴν ὑπρέτρια. Ζη-
τοῦσαν ν' ἀνοίξουν τὴν πόρτα καὶ τώρα μιλοῦσαν σιγά, συννε-
νοῦντο...

"Ἐξακολουθῶσα νὰ μένω ἀκίνητη.

Οἱ ψιθύροι ἀπ' ἔξω δὲν ἔπαυαν. Τί ἔλεγαν ἄραγε; Τί σχέδια
ἔκαναν; Θάθελα νὰ πλησιάσω στὴν πόρτα καὶ νὰ κρυφακού-
σω, ἀλλὰ δὲν τολμοῦσα. Θὰ ἔκανα θόρυβο. Καλύτερα νὰ νο-
μίζανε πὼς κοιμοῦμαι...

Πέντε λεπτὰ ἀγωνίας πέρασαν. Κι' ἄξαφνα κάποιος χτύπη-
σε στὴν πόρτα, σιγά πρῶτα, πιὸ δυνατὰ κατόπιν. Δὲν ἔδωσα
ἀπάντησι. Τὰ χτυπήματα ἐπανεληθῆσαν δυνατὰ, πολὺ δυνατὰ.
Τί ἔπρεπε νὰ κάω πλέον; Ἐπρεπε ν' ἀπαντήσω; Καλύτερα
ἔτσι. Διαφορετικὰ, θάσοπαζαν τὴν πόρτα, μὲ τὴ δικαιολογία ἐπὶ
ἀνήσυχῆσάν για μένα. Ἄφησα λοιπὸν νὰ ξαναχτυπήσουν καὶ
φώναξα.

"Ποῖός;

Ξαναχτύπησαν.

"Ποῖός εἶνε; Ξαναρώτησα.

Ἄκουσα τότε τὴ φωνή τοῦ Ἄρτεμη:

"Κοιμάσαι, Φλόρα;

"Μόλιτα, ἀπάντησα.

"Ἄ, ἔτσι... Καὶ γιατί κλειδώσε, ἀγαπητῆ μου; Ἄνοιξε, σὲ
παρακαλῶ...

"Ἴσως νὰ ἦταν καμ-
μιά γάτα... σκέφθηκα,
κι' ἔκανα τὸ σταυροῦ
μου μισογύριση γιὰ
τὴ σαπηρία μου.

"Ἀλλοίμονο ὁμοῦ!...

Αὐτὴ ἀκριβῶς τῆ
στιγμῆ, ἐνὸ σταυροκο-
πιόμουν ἀκόμα, ἓνα
τρίξιμο, ἓνα ὑποπτο
τρίξιμο ἀκούστηκε στὸ
διάδρομο. Τέτωσα τ'
αὐτὰ μου ἐντροπή. Ναι,
δὲν εἶχα ἀπατηθῆ. Κά-
ποιος εἶχε πλησιάσει:

ἀπ' ἔξω. Κάποιος εἶχε
σταθῆ μπρὸς στὴν πόρ-
τα... Ποῖός ὁμοῦ; Ὁ

Ἄρτεμης... ἡ ὑπρέ-
τρια;

"Ἐμεῖνα ἀκίνητη κι'
ἀφουγκραζόμουν.

Ἐπὶ μερικὰ δευτερά-
λεπτα δὲν ἀκουγότανε
τίποτε ἀπολύτως. Μὰ
σὲ λίγο εἶδα τὸ πόμο-
λο τῆς πόρτας νὰ στρι-
φογυρῆσῆ σιγά-σιγά
καὶ μὲ μεγάλη ποσόφ-
λαξι, γιὰ νὰ μὴν τρί-
ξῃ.

Συγχρόνως κάποιος
ἔσπρωξε τὴν πόρτα
πρὸς τὰ μέσα. Μὰ ἡ
πόρτα ἦταν καλά κλει-
δωμένη κι' ἀπαρωμέν-
η. Το ποῦλο ἐσάρβε
στὴ θέσι του τότε κι'
ἄκουσα ἀπ' ἔξω ψιθυ-
ρίσματα.

"Ἦταν ὁ Ἄρτεμης
κι' ὄχι μόνος τοῦ μάλιστα, ἀλλὰ μαζὺ μὲ τὴν ὑπρέτρια. Ζη-
τοῦσαν ν' ἀνοίξουν τὴν πόρτα καὶ τώρα μιλοῦσαν σιγά, συννε-
νοῦντο...

"Ἐξακολουθῶσα νὰ μένω ἀκίνητη.

Οἱ ψιθύροι ἀπ' ἔξω δὲν ἔπαυαν. Τί ἔλεγαν ἄραγε; Τί σχέδια
ἔκαναν; Θάθελα νὰ πλησιάσω στὴν πόρτα καὶ νὰ κρυφακού-
σω, ἀλλὰ δὲν τολμοῦσα. Θὰ ἔκανα θόρυβο. Καλύτερα νὰ νο-
μίζανε πὼς κοιμοῦμαι...

Πέντε λεπτὰ ἀγωνίας πέρασαν. Κι' ἄξαφνα κάποιος χτύπη-
σε στὴν πόρτα, σιγά πρῶτα, πιὸ δυνατὰ κατόπιν. Δὲν ἔδωσα
ἀπάντησι. Τὰ χτυπήματα ἐπανεληθῆσαν δυνατὰ, πολὺ δυνατὰ.
Τί ἔπρεπε νὰ κάω πλέον; Ἐπρεπε ν' ἀπαντήσω; Καλύτερα
ἔτσι. Διαφορετικὰ, θάσοπαζαν τὴν πόρτα, μὲ τὴ δικαιολογία ἐπὶ
ἀνήσυχῆσάν για μένα. Ἄφησα λοιπὸν νὰ ξαναχτυπήσουν καὶ
φώναξα.

"Ποῖός;

Ξαναχτύπησαν.

"Ποῖός εἶνε; Ξαναρώτησα.

Ἄκουσα τότε τὴ φωνή τοῦ Ἄρτεμη:

"Κοιμάσαι, Φλόρα;

"Μόλιτα, ἀπάντησα.

"Ἄ, ἔτσι... Καὶ γιατί κλειδώσε, ἀγαπητῆ μου; Ἄνοιξε, σὲ
παρακαλῶ...

(Ἄκολουθεῖ)